

405.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 15 czerwca 1929 r.

o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach powszechnych specjalnych,

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258) zarządzam co następuje:

§ 1. Osoby, nauczające w szkołach powszechnych specjalnych, t. j. przeznaczonych dla dzieci głuchoniemych, ociemniałych i psychicznie anormalnych (upośledzonych umysłowo lub moralnie) dzielą się na nauczycieli i instruktorów.

§ 2. Kwalifikacje zawodowe do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych posiada nauczyciel, który oprócz kwalifikacji zawodowych do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych, określonych w art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258), uzyskał dyplom Państwowego Instytutu Pedagogiki Specjalnej w Warszawie.

§ 3. Nadto kwalifikacje zawodowe do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych śpiewu i muzyki, rysunków, robót ręcznych, gospodarstwa domowego, ćwiczeń cielesnych, języka obcego, względnie innego przedmiotu oznaczonego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego mogą uzyskać osoby, które posiadają kwalifikacje przewidziane w ustępie drugim art. 1 lub w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258) po stwierdzeniu, że uczyły w szkołach specjalnych co najmniej dwa lata z ogólną oceną nie niższą, niż zadowalającą.

Przyznawanie kwalifikacji w tych przypadkach zastrzeżone jest Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 4. Kwalifikacje zawodowe do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych nauki rzemiosł i wykonywania takich rodzajów pracy, które wymagają zdobycia niezbędnych wiadomości teoretycznych oraz nabycia biegłości i wprawy, jak również specjalnych przedmiotów zawodowych wraz z ćwiczeniami, zaliczonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do tej kategorii przedmiotów, posiada osoba, mająca kwalifikacje wymienione w art. 18 — 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 271).

§ 5. Kwalifikacje instruktorskie do nauczania zawodu w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych posiada osoba, mająca kwalifikacje wymienione w art. 26 — 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 271).

§ 6. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w wyjątkowych wypadkach przyznać kwalifikacje zawodowe do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych osobom, posiadającym inne niż wymienione w §§ 2 — 5 przygotowanie do zawodu, jeżeli pracowały co najmniej dwa lata w szkołach specjalnych, a praca ta uznana została za wybitną.

§ 7. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w wyjątkowych wypadkach zezwalać na zatrudnienie osób nieposiadających kwalifikacji zawodowych do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych, jednakże nie dłużej, niż do końca trzeciego roku szkolnego od daty zatrudnienia danej osoby.

§ 8. Kwalifikacje zawodowe do nauczania i kwalifikacje instruktorskie określone niniejszym rozporządzeniem są zarazem kwalifikacjami zawodowymi, wymaganymi do ustalenia w państwowej służbie nauczycielskiej w myśl art. 8 i 146 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Rolnictwa z dnia 3 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 462).

Przepisy przejściowe.

§ 9. Za posiadających kwalifikacje zawodowe do nauczania w publicznych i prywatnych szkołach powszechnych specjalnych oraz do ustalenia uważa się nauczycieli, którzy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia uzyskali:

- a) dyplom b. Państwowego Instytutu Fonetycznego im. Jana Sierzyńskiego w Warszawie, albo
- b) świadectwo z ukończenia b. Państwowego Seminarjum Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, albo
- c) świadectwo z ukończenia w 1921 r. b. Państwowego Kursu Seminaryjnego w Warszawie dla nauczycieli szkół specjalnych, albo
- d) dyplom uzyskany po złożeniu egzaminu państwowego dla nauczycieli głuchoniemych według regulaminu, zatwierdzonego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, albo
- e) świadectwo z egzaminów złożonych na Państwowym Kursie dla nauczycieli dzieci małozdolnych i z wadami charakteru, odbyłym w Warszawie w 1919/20 roku szkolnym, albo
- f) świadectwo z egzaminu na nauczyciela w zakładach dla głuchoniemych, uzyskane według regulaminu egzaminów dla nauczycieli i nauczycielek zakładów dla głuchoniemych, wydane przez Pruskiego Ministra Spraw Duchownych i Oświaty dnia 20 grudnia 1911 r. (Z. Bl. d. U. V. Nr. 220), lub świadectwo z egzaminu na przełożonego zakładu dla głuchoniemych na podstawie takiegoż regulaminu z dnia 20 grudnia 1911 r. (Z. Bl. d. U. V. Nr. 224), albo
- g) świadectwo z egzaminu na nauczyciela zakładu dla ociemniałych, uzyskane według

regulaminu egzaminów dla nauczycieli zakładów dla ociemniałych, wydanego przez Pruskiego Ministra Spraw Duchownych i Oświaty dnia 12 maja 1912 r. (Z. Bl. d. U. V. Nr. 477) lub świadectwo z egzaminu na przełożonego zakładu dla ociemniałych na podstawie takiegoż regulaminu z dnia 12 maja 1912 r. (Z. Bl. d. U. V. Nr. 481), albo

- h) świadectwo z egzaminu na nauczyciela szkół pomocniczych (Hilfsschulen), uzyskane według regulaminu wydanego przez Pruskiego Ministra Spraw Duchownych i Oświaty dnia 1 października 1913 r. (Z. Zb. d. U. V. Nr. 799), albo
- i) świadectwo egzaminów kwalifikacyjnych dla nauczycieli dzieci ciemnych, głuchoniemych, umysłowo upośledzonych i zaniedbanych, uzyskane na mocy art. 5 przepisów, dotyczących egzaminów kwalifikacyjnych dla nauczycieli szkół ludowych pospolitych i wydziałowych w Galicji, wydanych na podstawie galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 12 lipca 1907 r. (austr. Dz. U. kraj. Nr. 101), lub na mocy art. V Przepisów Ministra Wyznań i Oświaty w Wiedniu z dnia 31 lipca 1886 r. Nr. 6033 (Dziennik Rozporządzeń Ministerjalnych z 1886 r. Nr. 52), albo
- k) świadectwo nauczycielskie, zawierające także kwalifikacje do udzielania nauki głuchoniemym i ociemniałym na podstawie praktyki i egzaminu w Instytucie Głuchoniemych i Ociemniałych w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
Publicznego: *St. Czerwiński*

406.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 14 czerwca 1929 r.

o zawieszeniu cła wywozowego na otręby.

Na podstawie art. 7 punkt a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cło wywozowe na otręby wszelkie (poz. 221 taryfy celnej), ustanowione rozporządzeniem Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 sierpnia 1927 r. w sprawie cła wywozowego na otręby (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 652) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem z dnia 20 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 812), zawieszają się do dnia 30 września 1929 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*
Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

407.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1929 r.

o sposobie stwierdzenia, które listy zastawne b. rosyjskich banków ziemskich: Kijowskiego, Moskiewskiego, Petersbursko-Tulskiego i Połtawskiego oraz obligacje b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego były własnością obywateli polskich w dniu 26 marca 1928 r.

Na podstawie art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377) - zarządza co następuje:

§ 1. Za stanowiące własność obywateli polskich w dniu 26 marca 1928 r. będą uważane następujące listy zastawne, emitowane przez byłe rosyjskie banki ziemskie: Kijowski, Moskiewski, Petersbursko-Tulski i Połtawski oraz obligacje byłego Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego:

1) listy zastawne i obligacje, do których prawa zostały zabezpieczone na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1032), lub, które zostały zarejestrowane na podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu: z dnia 22 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 434) i z dnia 15 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 35) po udowodnieniu: a) że zostały zabezpieczone lub zarejestrowane na rzecz obywateli polskich, b) że w dniu złożenia ich Komitetowi Likwidacyjnemu do spraw byłych rosyjskich osób prawnych stanowiły własność obywateli polskich;

2) listy zastawne i obligacje, zarejestrowane na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 486) po udowodnieniu, że w dniu złożenia ich Komitetowi Likwidacyjnemu stanowiły własność obywateli polskich.

§ 2. Za należące do obywateli polskich w dniu 26 marca 1928 r. będą również uważane wymienione w § 1 papiery wartościowe, zgłoszone w terminie, przewidzianym w ust. 1 art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), po udowodnieniu, że w dniu 26 marca 1928 r. stanowiły własność obywateli polskich.

§ 3. Jako dowody, stwierdzające, że wymienione w § 2 papiery wartościowe stanowiły w dniu 26 marca 1928 r. własność obywateli polskich, mogą służyć następujące dowody pisemne:

a) zaświadczenia o zgłoszeniu względnie zdeponowaniu listów zastawnych i obligacji w Ministerstwie Skarbu, w b. Głównym Urzędzie Likwidacyjnym, Komisjach Szacunkowych i innych instytucjach państwowych, oraz w instytucjach społecznych lub prywatnych instytucjach kredytowych, mających siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

b) rachunki bankowe na nabyte papiery wartościowe;

c) inne dowody, stwierdzające okoliczność, wymienioną w ustępie 1 paragrafu niniejszego.